

HAI UN BELÉN DE GARDA

Eu buscaba un pasar nalgún furado,
procuraba o estrondo dunha festa,
miraba polo mundo cando a vida
era un tolo bulir na mesma feira.

Eu non topaba acougo nin sabía
que toda realidade é paralela
ao aire doutro pulo, ao achado
de albiscar outra luz tras desta tebra.

Que podía achar eu cando a invernía
se apodera de min escura e lenta,
sen raiolas, sen xeito, sen feitura,
sen música de seu para esta letra.

Como atopar un facho que ilumine,
e faga escintilar a tarde cega:
labarada na terra labradía
pola chaira da xente dunha peza.

Na beira do que arreda i envilece
na banda do que atoa i empoleira,
o zume desleixado deste tempo
quedárame na sima dunha creba.

Eu procuraba revivir borrallas
sen lle pór cabeceira á miña besta
xunto a berce ningún, sen que soubese
da palla do poupar de luz acesa.

Foi por iso por que pedín acougo
e acudín na dor onde as urxencias,
e reclamei aos ceos e á sorte
a mellora total da miña estrela.

Foi por non me facer só do solsticio,
por alancar da vida desatenta,
por saberme atendida se adoezo
dese arrepío que ninguén remedia.

Houbo un Belén de garda, un amparo,
antídoto en touzas de incerteza,
pra me salvar de sombras que asoballan
pra redimir das mágoas que esparexan.

É un portal en quenda de angostura,
é un cortello en aires de emerxencia,
un milagre de vida, un prodixio
máis alá das humanas comenencias.

Hai un Belén de garda, coma un fío
ganduxo do que acae, que conecta
a carriza sutil, tapiz humilde,
co lacrimoso ser que alí se deita.

Hai un Belén xabreiro, diminuto
nos seres habitantes á espreita,
de errada proporción e tenro porte,
inxenuo, terapéutico, de area.

Hai un Belén ritual, inamovible,
en panxolas con voz de sinxeleza,
Tan quedo, tan eterno por antigo
que hai quen lle di *vintage* nalgunha aldea.

Hai un Belén tan vivo coma un ceo,
cun meniño ao que dicirlle prenda,
ben lonxe das agnósticas farturas,
do escuro e do correcto feito lea.

E tamén hai un gordo cun quimono
vermello e fachendoso en falsa seda
e un reno cunha zorra pola eira
cunha teima civil, laica e obscena.

Hai un Belén de actores debutantes
que nin sabían que isto é unha escena,
e unha chea de axentes moi sabidos
en arredar a un neno que marea.

Alleo ao I+D, á novidade,
ao feito cultural, á súa grea,
un Belén é un Deus, tal como soa,
e o demais é só xente á súa beira.

Porque o outro, son trécolas, oficio
de confundir a troula e a presenza:
Aquí Deus mesmo; acolá o conto
do exceso de gula e melopea.

Hai unha saturnal que é de resaca
igual que hai un Nadal de incontinencia,
e outro de labregos e pastores
ao que chamar Belén, mesmo nacemento.

Hai un Belén que non é só de nenos
—é ben adulto Deus cando se achega—
nin morto, nin mecánico, nin rancio,
¿non vedes seica así a diferenza?

Eu buscaba o pueril, o populista
e topei a verdade ben enteira,
era un Belén de garda coma un mundo,
cura infalible dunha antiga ciencia.

E nin sei se buscaba, pero olleino,
e proclamo que sanda como alenta,
é un Belén de garda, testemuña,
tan firme neste ir indo sen defensa.